

EEN EIGENAARDIG JUBILEUM.

Op 4 November was het juist een jaar geleden dat in Den Haag de bekende collecte-Fokkens, die gehouden wordt ten bate van het Steuncomité, begonnen werd. 52 maal was dus de wekelijksche bijdrage van één cent of één dubbeltje geïnd, waarmede ongeveer een ton gouds voor het plaatselijk steuncomité verzameld is. Onze foto's, die wij ter gelegenheid van dit eigenaardige jubileum deden vervaardigen, stellen voor, links: Het ontvangen bedrag wordt afgedragen: midden: een der collectrices aan het werk; rechts: het geld wordt gesorteerd en in rolletjes verpakt. *(Foto's „Rembrandt")*

wereld beschouwde onderwijl Castelain als den aanbidder van mevrouw Somerset, zonder te vermoeden dat haar bekoorlijke nicht de attractie was.

Toen Augustus kwam begaf mevrouw Somerset zich met Enid en de getrouwe Martin naar een badplaats. Ze kozen een mooi plekje uit aan de kust van Devonshire. Lord Castelain nam kamers in het voornaamste hotel en de dames huurden gemeubelde vertrekken aan het strand.

En nu kwam er voor Enid een heerlijke tijd, hoewel de tegenwoordigheid van mevrouw Somerset steeds een belemmering was.

In de rustige haven lag het kleine jacht van Vere Castelain. Op een fraaien dag kwam hij bij mevrouw Somerset:

„Je hebt me beloofd met Enid eens een zeiltochtje mee te maken. Het weer is prachtig. Ga nu eens mee!"

Mevrouw Somerset keek naar den horizon.

„De lucht is daar bewolkt!" zei ze gemelijk.

„O, neen," lachte Vere. „Dat is reeds voorbijgedreven."

En zoo gebeurde het dat het jacht spoedig met een flinke bries de haven uitvoer. Toen ze langs de kust verschillende door het zeewater in de rotsgevaarten uitgegraven spelonken voorbijvoeren, uitte mevrouw Somerset den wensch deze spelonken eens te bezoeken. Vere die zijn eigen schipper was, had hiertegen bezwaar.

„We zullen moeite hebben om te landen," zei hij. „Maar als je een nat pak wilt riskeeren, zal ik het probeeren."

Hij liep op de kust in en wilde juist de zeilen uithalen, toen in de verte het gerommel van den donder klonk. Mevrouw Somerset, min of meer nerveus, sprong op in de lichte boot. De landing tusschen de rotspunten waar de branding zeer hevig was, was gevaarlijker dan Castelain gedacht had en hij verwenschte zichzelven dat hij aan den dwazen inval van een vrouw gevolg gegeven had.

Hij keek naar Enid, die bleek en onbeweeglijk zat.

„Ben je bang, liefste?" fluisterde hij.

„Niet met jou, Vere!" was haar antwoord.

Haar moeder hoorde de woorden en knarste op de tanden.

„Denk je alleen aan haar .... of ...."

De zin werd niet voleindigd. Een plotselinge windstoot dreef de boot dwars voor een golf. In een oogenblik lagen allen te water. Castelain was een goed zwemmer. Hij vatte Enid in zijn arm en zwom met haar in de richting van mevrouw Somerset, die een eind verder tegen de golven kampte. Opeens zag Enid haar zinken.

Met een snelle beweging maakte zij zich uit den arm van haar verloofde los en riep vol angst uit:

„Red haar, Vere! Red haar! Zij is mijn moeder .... mijn moeder! Ik heb haar lief en .... zij bemint jou ...."

In deze gebroken woorden had zij het geheele treurspel van haar leven verteld.

Den volgenden dag stond Vere Castelain naast het stoffelijk overschot van Enid. De dood had haar genadig behandeld: het lieve gelaat was onveranderd. Hij was alleen met den doode. Met gevouwen armen keek hij op haar neer en uitte diep bewogen de gelofte, dat nooit een andere vrouw haar plaats zou innemen. Toen verwijderde hij zich stil.

Tevergeefs smeekte Lena Somerset in haar verdriet (want de zelfopofferende liefde van haar dochter had eindelijk haar zelfzuchtig hart veranderd) aan Vere haar te komen bezoeken.

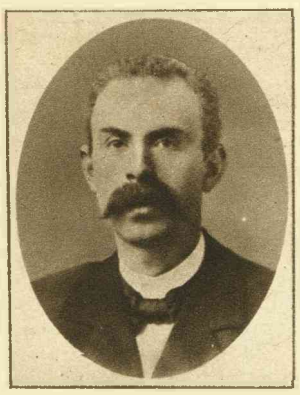
„Ik weet alles," schreef hij.

„Wat eens duister was is mij nu klaar.

Ik hoop van God, dat ik nimmer je gelaat meer zal zien."

Toch deed hij het, jaren later, toen de tijd de wond verzacht, maar niet genezen had. Zij was toen de vrouw van een Russischen edelman die met jaloersche oogen zijn schoone vrouw bewaakte.

Ieder jaar bezoekt een eenzaam man een graf dicht bij de rotsige kust van Devonshire en leest met door tranen verduisterde oogen: In memoriam aan Enid, die aan deze kust verdronk. 12 Augustus 19 . ., oud zeventien jaar.

J. COMPRIS. †

Mr. P. GRATAMA.

FRANS SMULDERS. †

Mr. E. v. d. VELDE. †

Te Amsterdam is overleden de heer J. COMPRIS, een zeer gezien notaris, die vooral in Joodsche kringen bemind was om zijn philanthropischen arbeid. — De heer Mr. P. GRATAMA, vice-president van de Arrondissementsrechtbank te Arnhem, heeft met ingang van 1 Januari a.s. als zoodanig ontslag gevraagd. — Te Utrecht is op 65-jarigen leeftijd overleden de heer FRANS SMULDERS, een der grootste en meest bekende industrieelen van ons land. — Mr. E. VAN DE VELDE, oud-griffier van den Hoogen Raad, is te 's-Gravenhage op 63-jarigen leeftijd overleden. De overledene, die in 1852 te Banjoemas werd geboren, was ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw.

5 O'CLOCK-TEA

Wij stadsbewoners apprecieeren het nog maar steeds niet genoeg, in 'n stad te wonen! Tot deze conclusie kwam ik, toen ik twee dagen in de residentie was, na wekenlang buitenverblijf. Zie je in je bosschen op de lengte van 'n halven kilometer, zooveel aardige toiletten, zooveel sierlijke kapsels, als van de Groenmarkt tot het Plein, gaande — zooals er in de annonces staat — via de Veenestraat, Spuistraat en Pooten? Zie je in al je bosschen zooveel prachtig bont, als op één winterschen dag in de stad en slaan de luttele haaskens, die bij je komst, met 'n wit staartstompje wippend, wegtippelen, eigenlijk niet 'n armzalig figuur tegenover de blauw-vossen, rood-vossen, marters en hermelijnen, die je op genoemde wandeling in de stad tegenkomt? Mij dunkt, dat het eene levend is en 't andere dood, er niet eens tegen op weegt! En als ik tegen Kerstmis over het Binnenhof kuier, zie ik in één kwartier méér denneboomen, dan ze er in de Betuwe 'n heel jaar lang zien. En dan, die emotie van al wat je passeert, wat je in de groote café's en restaurants ontmoet! Want in de stad is iedere lach van 'n paar schalksche oogen alléén al 'n middag waard. Als de eigenares van die oogen vermoedde, hoeveel ze op één middag bederven kan, door niet te lachen, door zuur te zien, hoeveel droomen er niet gedroomd worden, hoeveel vreugd er niet gesmaakt wordt, doordat zij uit d'r humeur is, mij dunkt, ze zou zich niet meer verwaardigen voor 'n „buitenman" haar neus op te trekken, want voor die „buitenlui" blijft ze nog 't langst bestaan. Hoelang in z'n eenzaamheid, in de stilte van z'n buitenverblijf, leeft ze nog na, zooals hij haar zitten zag, de maat meetikkend bij den driftigen two-step, gespeeld door 'n Tziganen-orkestje in 'n ruime, tapijt-belegde zaal bij 'n five o'clock-tea.

En zoo kom ik van .zelf op wat ik deze week zag in Hotel Central, bij de tea: het danspaar Bianca et Mylo. Zie je, dat zitten daar in die ruime, bloem-getooide omgeving, rond het, met 'n bont Perzisch tapijt belegde, podium, met de muziek van de Roodjasjes, die je two- en one-steps, tango's en machiches debiteeren, dat iedere zenuw bij z'n jaspand gegrepen wordt, en dan 'n keurig paar dat op de cadans van de muziek binnen den kleinen podium-vierhoek heen en weer zweeft, als ware het 'n lenig marionettenspel, dat doet je hart goed en licht je uit het zware mooi van je bosschen in het lichte en het mousseerende, het schitterende en blij-lichtende van het stadsleven. Het paar dat hier danste was Bianca en Mylo; waarschijnlijk was het wel de Bianca van Mylo, die de vrouwelijke rol vervulde, en dus nauw verwant aan de Venus van Mylo. Alleen ze had 'n paar deugdelijke armen, en blijkbaar, in tegenstelling met haar kunstzuster uit het Louvre, heeft niemand, en zij 't minst, er over in gezeten hoe ze ze plaatsen moest. Ze zweefden gracielijk mee met hare bekoorlijke verschijning. De heer Mylo zelf, blozend en blank, was haar partner. Ik had hem mij anders voorgesteld: in „the houseboat on the Styx", 't boek van Bank, heeft ie 'n baard! Maar zoo gaat het in 't leven nu eenmaal. Het beste ensemble gaven ze in de „valse poudrée", qui pourtant ne sentait pas la poudre!

CI-DEVANT.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.